

Foredrag af Bruno Gröning, München, 1. september 1950

"Som De i dag har fundet herhen, er allerede mange mennesker kommet til mig ..."

Henvisning:

Dette er en afskrift af et stenografisk protokolleret foredrag, som Bruno Gröning holdt den 1. september 1950 om aftenen hos heilpraktiker Eugen Enderlin i München.

Optagelser af foredrag med Bruno Grönings originalstemme kan fås som cd, og kan bestilles på følgende Internetadresse: www.bruno-groening-stiftung.org

Foredrag af Bruno Gröning, München, 1. september 1950

"Som De i dag har fundet herhen, er allerede mange mennesker kommet til mig ..."

Mine kære helsesøgende!

Som De i dag har fundet herhen, er allerede mange mennesker kommet til mig for at søge hjælp og helbredelse; enhver med den ene tro, straks at få en helbredelse. Ja, det kunne enhver: Men det går ikke altid, som en og anden iblandt Dem har forestillet sig det. Man taler her om en "mirakeldoktor". Hverken det ene eller det andet er rigtigt. Det er ikke noget mirakel, og jeg er ingen doktor! Der findes overhovedet ingen mirakler, det er kun en undren. Men, som sagt er næsten enhver af Dem kommet med den faste tro og den største tillid til, at De straks ville få denne hjælp. Derfor må jeg lade Dem vide, hvordan denne helbredelse går for sig.

Jeg beder Dem om ikke at spørge, hvilke sygdomme jeg kan helbrede, men hvem jeg kan helbrede. Det er der forskel på! Man taler også om, at når helbedelserne er der, så holder de ikke altid. Jeg taler ganske ærligt til Dem. Jeg tænker ikke på at tilsløre noget for Dem, for det, jeg vil sige til Dem her, og allerede har sagt, det ville jeg allerede have sagt fra begyndelsen. [...] De syge forfulgte et mål, og det var målet at blive rige; rige på sundhed. Men det har nogle (enkelte) mennesker haft deres egen tro på. De troede også, at de skulle blive rige – uden hensyn til de syge – rige på penge og besiddelser. Det var deres mål, og det var mig derfor ikke muligt på nogen måde at oplyse de syge. Med garanti er 90 % af alle mennesker syge. Den ene er behæftet med en svær lidelse, og den anden eller andre med en lettere lidelse, men også det kunne føre til en større lidelse. Da der ikke var givet mig mulighed, og da jeg blev bestormet af mennesker, kunne jeg ikke lade dem vide det nødvendigeste. Derfor vil jeg fra nu af selv indhente det forsømte. For når man forlader sig på et menneske, så er man forladt. Så hellere selv gøre noget, så bliver det snarere rigtigt.

Hvordan det overhovedet er blevet muligt, eller hvordan kan det overhovedet være muligt, på den ene side, at mennesket i det hele taget bliver sygt, og på den anden side, når han er blevet helbredt, at han så efter en vis tid falder tilbage i sin gamle lidelse igen? Årsagen er denne: [...] fordi den syge ikke har været tilstrækkeligt informeret; fordi mennesket holder fast i sygdommen, som er i hans krop. Sygdommen er noget ondt, og mennesket er fra generation til generation blevet ondere i stedet for

bedre, det vil sige, at mennesket har mistet sit egentlige, menneskelige instinkt, og det har grebet så meget om sig, hvad der ikke er ukendt for Dem alle, at der findes to sider. Her i dette tilfælde en god og en ond, det vil sige en sund og en syg, og så er der – det hører nemlig sammen – en guddommelig og en djævelsk side, og alt dette har mennesket optaget i sig. Hvorfor? Fordi han har mistet kontakten, det vil sige, fordi han har afsondret sig fra naturen, fra den sande, guddommelige tro, og har mistet forbindelsen til Vorherre. Satan lader ikke noget være uforsøgt, og har her været i stand til at sætte sig fast i menneskekroppene, har gnavet sig fast.

For at give Dem et kort, praktisk eksempel: Det er ikke ukendt for Dem, at når et lille barn bliver født, så bliver det døbt, og godt nok med den begrundelse, at det skal tage afstand fra arvesynden. Jeg siger det sådan, at det nyfødte barn allerede medbringer en lille djævel i sig, og når man ikke passer på, så bliver der en djævel af den lille djævel, og derved bliver det nemt muligt, at Satan selv griber fat. Og derfor siger jeg som før, at der virkelig findes udpræget sataniske mennesker. De kan kendes på, at de ikke kender noget godt og ikke gør noget godt. Alt hvad de gør, er ondt. De tror [...] at deres handlemåde er rigtig, og alle andres forkert, fordi de ikke ved noget om det gode, det guddommelige, og heller ikke vil vide det. Vi har de bedste beviser for, at det også svarer til kendsgerningerne. Når et menneske modtager helbredelse her, så er det ikke en satanisk, men en guddommelig helbredelse.

Jeg vil gerne fatte mig i korthed i dag. Men for at De bedre skal forstå mig, så nævner jeg endnu engang, at mennesket har mistet forbindelsen til Vorherre. Mennesket svæver i luften i dag. Han kan ikke selv tage imod, hvad Vorherre sender menneskene. Mennesket er virkelig i løbet af det sidste årtusind blevet ondere og ondere, og det må få ende engang.

Enhver af Dem vil også spørge: "Ja, hvorfor gør Gröning det, måske for at skaffe sig rigdom? Der er mange som tror, at jeg kun arbejder for at skaffe mig et godt navn; for at blive et berømt menneske. Jeg ville det slet ikke, og blev det dog! På den anden side er det ikke rigtigt, at jeg kun vil hjælpe og helbrede mennesker for at tjene noget. Mig kan De til hver en tid stille på hovedet. Jeg har ingen rum eller noget som helst, hvor jeg kan lægge penge eller andre værdier. Men, som jeg lige sagde, om jeg bliver rig eller ej, så er jeg virkelig blevet rig; rigere end De overhovedet kan tænke Dem. Kun med den forskel, at det ikke er på penge og besiddelser, men på kraft til at kunne hjælpe og helbrede mennesker! Det er forskellen!

Nu vil jeg gerne komme tilbage til punktet, hvordan det overhovedet er muligt, at mennesket her kan modtage helbredelsen gennem denne lille mand, som De her ser i legemsstørrelse – 1,68 m; større er jeg ikke. Men ikke, at jeg helbreder, jeg står kun for Dem som en lillebitte transformator, der formidler og fordeler denne sande, guddommelige strøm, den helbredende strøm rigtigt.

Jeg må understrege, at jeg ikke kan bestikkes. De kan give mig, hvad De vil. De kan ikke lokke mig med noget som helst, og det er nemlig det gode ved det! Hvis De siger: "Gröning, kom, vil De gøre mig en særlig tjeneste. De får 1.000 DM. Jeg vil bare

se Dem!" Jeg er ikke nogen udstillingsgenstand, og for penge lader jeg mig overhovedet ikke se.

Mennesker, som virkelig er blevet raske ved denne sande, guddommelige strøm, kan med lethed falde tilbage igen [...]. Jeg har ladet alt dette fastholde skriftligt. Så vidt jeg kunne beholde det, har jeg det, og hvad jeg ikke har, det når jeg senere. For man har fjernet samtlige bekræftelser fra mig, men et spark har de fået; ikke direkte, men indirekte. Når et menneske har dårlig omgang, det vil sige, [...] som ikke kan gøre andet end at leve ondt og handle ondt, så er det naturligt, at den syge, som har fået sundheden her – lad os tage en ganske let sygdom: blind, eller at han var fuldstændig lam, og kan gå igen – at han faktisk nemt får sin gamle sygdom igen, og især, når disse sataniske mennesker borer og siger: "Vrøvl, tro dog ikke på det. Det holder ikke længe! Det er jo alt sammen løgn og bedrag!" Hvis den ene ikke klarer det, så kommer den næste og borer, og så borer flere mennesker på dette tidligere syge menneske, og de lader ikke dette menneske, som tidligere er blevet rask, være i fred, og borer så længe, til han virkelig falder tilbage i sin gamle sygdom igen.

Jeg siger ikke alt dette til Dem for at propagandere for mig, eller måske holde på Dem, så De kommer igen. Nej, jeg vil intet have af Dem. De vil have noget af mig, og nu har jeg lige formidlingsstedet; jeg kan formidle det til Dem. Jeg kan bevise utallige tilfælde for Dem, og vil også lade nyt materiale sammensætte om, at mange mennesker ikke fik deres gamle lidelser tilbage igen, fordi de har fjernet dem, og har holdt sig disse sataniske mennesker fra livet, og nu er de helt sikre. De ved, hvordan de skal beholde sundheden; de forstår også at omgås sundheden. (Men) man må først fortælle et menneske, hvordan han skal omgås med den. Først har de kastet rundt med jernstykker, og jeg giver dem nu et stykke porcelæn, og de smider med det ligesom med jernet. Så har de porcelæn – i skår. Men det egentlige stykke har de så ikke mere. Det er slået i stykker, og derfor må de vide, hvor forsigtig man må behandle denne rige gave, det vil sige, det værdifulde, hvordan man må omgås det.

Den anden side er denne: Der har også været mennesker, som ikke har andet at gøre (end at sige): "Hr. Gröning, hvis De helbreder mig, jeg er meget kendt, der hvor jeg bor, og når mennesker i denne by får at vide, at De har helbredt mig, er det den største propaganda for Dem!" Jeg sagde: "Undskyld mig, De er falsk, De hører ikke til her; der er døren!" Jeg søger ikke mennesker som propaganderer for mig; tværtimod: Det er et pressionsmiddel. Så kommer der et menneske og siger: "Jeg byder Dem 100.000 DM, kom ekstra herved, og jeg giver Dem endnu 100 i tillæg. Jeg stiller alt til Deres rådighed. Jeg har alt; kun helbredelse ønsker jeg (også) at få." Sådan noget har endnu ikke kunnet lade sig gøre, at et menneske har kunnet købe sig sundheden; ikke engang hos en læge, og det er godt, at det er sådan indrettet, og især her hos mig. Så vil De kunne forstå, at jeg ikke må gøre forretning af denne guddommelige gave, og heller ikke hverken vover det eller vil det. Mennesker siger: "Hvad vil De så leve af?" Så må jeg jo blive almissemodtager!

Så kommer jeg ind i et hus, hvor der ligger en stakkels syg kvinde; stiv, har konstant haft smerter. Jeg vil ikke skælde ud på lægerne; tværtimod: de er også mine venner; de er også mennesker, og mennesker hører sammen, og at de ikke er i stand til (at hjælpe), vil jeg ikke skælde dem ud for. Familien har gjort alt for at hjælpe den gode mor, først og fremmest for at befri hende for sine smerter. Kvinden er over 50 eller 60, og havde fra toårsalderen første gang varige smerter, hun kunne ikke røre sig. Jeg sagde: "Ja, kære frue, hvad gør De her, hvorfor skal det gå Dem bedre end os? De strækker Dem simpelthen her og lægger Dem. De må gå!" "Ja", sagde hun, "det ville jeg gerne", og det ville jeg høre! Ved siden af sin seng havde hun så en stok. Jeg havde berørt denne stok, givet hende den i hånden og sagt, at hun skulle prøve at føle. Så skete der noget i hendes krop, som hun aldrig før havde mærket! Jeg stillede personligt endnu engang et helt sygdomsbillede. Jeg kan ikke gøre for, at jeg kan se gennem sengetøj, og at jeg også herfra kan se ind i et andet land. Havde i forbigående bare bemærket, hvor vandårerne løb under huset, hvad der også viste sig at passe. En vandsøger havde tidligere konstateret det. Jeg har ikke brug for nogen ønskekvist! Jeg havde igen givet moderen denne stok i hånden. Der er så forskellige steder på den, som der også er på en mandolin, hvor hvert greb giver en anden tone, og sådan er det også her. Og så lod jeg moderen ligge en stund og ville så tage afsked, og så sagde hun: "Ja, jeg har det i det hele taget så mærkeligt; mine smerter er væk. Jeg mærker overhovedet intet mere; jeg føler mig så veltilpas!" Det højre ben var stift, og det venstre kunne hun kun bøje en lille smule. Hele kroppen havde hidtil været kold. At den er blevet varm, kan jeg ikke gøre for; at hun havde fået trækken og smerter – andre smerter – heller ikke. "Altså, nu beder jeg Dem om at bøje Deres helt stive ben, og bøj så begge ben!" Og hun bøjede begge ben, og var helbredt for sin lidelse. Derfor har jeg ladet Dem vente så længe; ellers havde jeg været her tidligere. Denne kvinde vidste, hvad det kom an på: "Nu er han her, mon han nogensinde kommer igen? Jeg har ventet så længe, og han kom ikke!" Uanmeldt – jeg vidste overhovedet ikke, hvordan jeg var kommet derhen – gik bare ind i dette hus. Jeg sagde allerede inden: Tidligere var der beboelseshuse. Som menneskeheden faldt mere og mere tilbage, var der beboelseshuse og sygehuse, [...] og i dag har vi i stedet for beboelseshuse kun sygehuse! Også beboelseshusene blev forvandlet til sygehuse.

Når jeg engang får tid, går jeg ind i hvert hus, og i hver bolig finder jeg et sygt menneske. Det er den ene side, og den anden side er, at der virkelig findes mennesker, som er blevet raske. Men som jeg altid plejer at sige, har mennesket stadig en gudløs mund, og han kan ikke råbe højt nok. Han mener det godt, men han gør kun det onde.

Nøjagtig ligesom forskellen ligger her: Man bygger kun sygehuse: først beboelseshuse, og derefter sygehuse. Af beboelseshusene bliver der sygehuse, og det ene menneske smitter det andet. En var syg; og så er alle syge. Hvis De har fået sundheden, og går fra det ene menneske til det andet og råber: "Jeg er helbredt!" Det er ikke rigtigt! Gør ingen propaganda for mig! Hvad jeg gør? Helbreder, ja, jeg er der for de sy-

ge, det vil sige, først og fremmest. Hvad jeg mere er i stand til, vil De senere erfare. Men for at give Dem det praktiske med på vejen: De tager et æg, tager det i hånden, lukker hånden og siger til de andre mennesker: "Jeg har et æg!" Nu kommer De op at skændes. Den anden, som står foran Dem, siger: "Du har jo intet æg!" "Jo, jeg har et æg!" Så forsvarer han Gröning bagefter. I kampens hede trykker han ægget itu, og han har haft et æg. Sådan kan De sammenligne dette med sundheden. Den helbredte råber omkring med: "Jeg er rask, jeg er rask!" De andre ler ham ud: "Vi kan da ikke se, at du er blevet rask!" Men fordi de andre er i flertal, siger han senere, når han er faldet til ro: "De kan jo have ret; måske bilder du dig det bare ind!" Og straks forfalder han til en ny sjælelig lidelse, og han henter virkelig sygdommen tilbage igen, for (så) kan der overhovedet ikke ske en helbredelsesproces.

Og nu er der også en anden side. Når mennesker er kommet til mig, så tager jeg alle deres smerter fra dem.[...] Som jeg var hos denne mor, (var det godt) at hun havde den faste tro [...] og den største tillid: hun gjorde kun det, jeg sagde, og det samme skal De blot gøre. Jeg kan (også) tage smerterne fra Dem, og når jeg har taget dem fra Dem, så føler De Dem glad, fri og godt tilpas. Hele omstillingen (hos denne mor) i den menneskelige krop, må De venligst forestille Dem (sådan): Hun havde andre smerter, end hun hidtil havde haft. Livet er igen kommet ind i disse organer, i begge disse lemmer. Det giver (mange gange) nogen smerter, og De må ligge to eller tre dage i sengen ved disse omstillingssmerter. De ved ikke, hvad der foregår, og De kan ikke finde den lille Gröning. Så bliver lægen tilkaldt. Hvad lægen gør – han er uden skyld – De tilkalder ham i fortvivlelse. Han gør det, han har lært og anser for rigtigt, og giver Dem for det meste en sprøjte eller et medikament. De siger intet. Det er heller ikke altid rigtigt, at De siger at De har været hos Gröning, for så skælder mange ud som en rejekælling. Jeg skælder slet ikke ud – hvorfor? Fordi jeg ved, hvad jeg kan præstere. Den, der kan præstere noget, lader sig ikke forstyrre af et menneske, som ingen viden har. Men det er en fejl, når lægen vil hjælpe mennesket sådan. Hvad gør han dermed? Han afbryder den helbredende bølge, og i stedet for bedre bliver det værre. Hvem der er kommet til mig og først ikke har haft smerter, får nogle. Altså må de tages med i købet, og afvent så, hvad der sker. Blot må De så ikke beskæftige Dem med lidelsen, [...] når De vil gå den guddommelige vej, det vil sige, kast det onde, sygdommen bort, og pas på, hvad der sker i Deres krop, og gåden er løst for Dem. Andet skal De ikke gøre. Det er det egentlige, det jeg vil hen til.

Og nu vil jeg gerne give Dem det sidste med på vejen, hvordan det (ligeledes) er muligt, at de, der er blevet helbredt, igen har fået deres gamle lidelse tilbage, og det skyldes pressen, som har hentet snavs og skidt frem! Jeg har også sat mig i forbindelse med pressefolk, der endnu har en klar, sund menneskeforstand, og som har skammet sig over disse billige journalister, der ikke lader noget være uforsøgt for at tjene penge. De er ligeglade med, om den syge bliver rask, eller om den raske beholder sit helbred eller ej. Hovedsagen er at tjene noget! Derfor bliver der hvirvlet så meget snavs og skidt op. I går sagde jeg til politiet: Hvis jeg ville prøve at opklare alt dette – så mange politifolk er der ikke. Der er heller ikke så mange advokater, som

kunne bearbejde alt dette, og heller ikke så mange retsbygninger, som skulle til for at bringe så mange anklagede ind. Jeg får ikke noget ud af det. Jeg blev ikke spurgt, og jeg behøver ikke at belaste mig med det skidt. Jeg har ikke ladet mig forstyrre af det, heller ikke, hvis denne mulighed bagefter bryder sammen – jeg har ikke engang læst disse artikler; undtagen den ene i Süddeutschen Sonntagspost. Denne journalist har allerede fået noget af godterne. Det han har skrevet, kan han ikke forsvare. Dementiet er færdigt, det ligger i skuffen. Jeg giver det ikke videre. Han har selv kørt sig fast, og vil også fortsat køre fast, som alle gangstere kører sig fast.

Da jeg kom til München, er det Dem ikke ukendt, at den ene plakat, sensation, brochure og flyveblad efter den anden dukker op. Hvis jeg havde sagt: "Stop, jeg vil gøre noget andet", og havde taget kampen op mod forretningsmagere osv., så ville der være kommet et omsving. Én begynder, og pludselig er alle imod. De er ligeglade med, hvordan de tjener deres penge. Men de kan fremkalde sensationer. Der var også journalister, som var ærlige og sagde: "Jeg har fra et forlag fået et tilbud på 50-60.000 Mark. Jeg har positivt materiale: Jeg har fulgt mange helbredte. De kan helbrede mange, og jeg ville gerne udgive disse brochurer. (Men) det er dem ligegyldigt, hvordan de tjener deres penge. Disse mennesker har fået tilbud, hvis de ikke mere skriver for, men imod. Det ville jo igen være en ny sensation, og således bliver det den ene sensation efter den anden. Jeg har ikke ladet mig ryste, jeg er roligt gået væk fra det, og har kunnet arbejde i løbet af denne tid. Det var jo faktisk umuligt ved disse menneskeforsamlinger, som der jo hele tiden var. [...] Når mennesker vidste, at jeg viste mig, så var de der i tusindvis, og det er jeg blevet befriet for. Følgelig må jeg jo takke disse beskidte mennesker, for at de har fjernet dette. For jeg har stillet en fælde for dem, og de er gået i denne fælde. Hvordan de vil forsvare sig, ved jeg ikke; jeg er også ligeglad. I hvert fald er det gået sådan, at mennesker, der var helbredte og har læst eller hørt om dette, faktisk igen er faldet tilbage i deres gamle lidelser.

Det er værst for de mennesker, som hidtil har fået en pension; disse pensionsmodtagere, som virkeligt var fattige mennesker, og fortsat intet har. Hvad de havde, hvad de ejede, det var sygdommen! Og de blev helbredt. De har forladt kørestolen; de har smidt krykkerne væk og har slet ikke brug for stok mere, ingen støtte, ingen hjælp; de kunne gøre alt alene. Men så kom forsikringen og sagde: "Holdt, gamle ven, vi tager pensionen fra dig", så kunne dette menneske ikke blive ved med at være rask. Han måtte blive syg igen, så han kunne købe sig et stykke tørt brød og sørge for, at han beholdt tag over hovedet. Det er den største forbrydelse overhovedet, at man gør dette mod mennesker. Et tilfælde var en alvorligt lammet, som var lam i årevis, og kun besværligt kunne bevæge sig frem i kørestol. Da han igen var blevet rask, kom andre mennesker, som var imod det, og ikke tålte at se, at han igen kunne bevæge sig frem på egne fødder. En væddede på, at denne helbredte ville vende tilbage i sin rullestol i løbet af 14 dage. Han væddede 1.000 Mark, og ganske rigtigt: Det varede ikke 14 dage, men kun fire dage! Og man havde også meddelt hans kone, at da hendes mand var blevet rask, behøvede han ikke mere pension, og man ville trække pensionen tilbage fra ham. Hun sagde det til ham samme dag. Hun stønnede: "Hvad

skal vi gøre. Hvad skal vi leve af?” Denne syge var dybt rystet, og faldt faktisk tilbage i sin gamle lidelse, på grund af en ny sjælelig lidelse, og efter fire dage måtte han i sin rullestol igen. Sådan er det muligt, at et menneske kan falde tilbage igen. Når De får ærgrelser, når De bliver hængende i en sjælelig lidelse, så mister De appetitten, kan ikke sove, finder ingen ro. Så griber det ene det andet. Når De så virkelig får ærgrelser, så bliver De et vrage. Det kan gå så langt som til, at De bryder sammen. Jeg opsøger nu dagligt mennesker, som jeg har lovet at komme til, og som jeg hen ad vejen igen lidt efter lidt kan finde adressen på, og på disse mennesker stiller jeg en nøjagtig analyse: Jeg går tilbage til årsagen for deres sygdom, og det er altid det samme, at mennesket pludselig blev syg, efter at være grebet af en sjælelig lidelse. Det ene griber ind i det andet. De alvorligste sygdomme kan da forekomme. (Men) det er den største forbrydelse, hvad disse mennesker kan gøre mod den stakkels syge. Hold Dem fra disse sataniske mennesker! Da jeg nu (alligevel) personligt fordyber mig i det, er det blevet muligt, at der her og der dukker mennesker op, som vil gøre det godt igen, som andre har gjort slet; også fra pressens side. Hvert menneske skal virkelig overbevise sig om, hvad der er virkeligt. For De kan faktisk ikke stole på en anden. Man skal altså ikke lade sig lokke, men gå den lige vej.

Jeg håber, at De har forstået mig godt i dette, og som De står for mig her, skal De være vidner på det, jeg siger. De skal være vidner på, at De har set mig, og De skal være vidner om det, der er sket her. I almindelighed er det alt for lidt, når jeg dagligt beskæftiger mig med sådan en lille flok mennesker, (for så) kan jeg langt fra klare det, jeg har tænkt at klare, og hvad jeg også drister mig til. Hvorfor kun 10, 100, 1.000, 100.000? Nej, der findes flere mennesker på denne lille, guddommelige jord; overalt skal Gröning hen. Og når jeg dagligt kun kan give mig af med denne lille flok, så må jeg leve i nogle tusinde år. Jeg må dø, ligesom vi alle må dø; (kun) med den forskel, at jeg ved, hvilken dag jeg skal dø. De ved det ikke. Hvis De vidste det, så ville De indstille Dem på det og bryde sammen.

Det var, hvad jeg sådan i korthed havde at sige Dem. Jeg tror, at jeg med disse få ord og eksempler og kendsgerninger har givet Dem så meget med på vejen, at De virkeligt bliver raske. Det er mit ønske, min største bestræbelse overhovedet! Kun ét indrømmer jeg ikke mennesket, det er bestemt. Derfor nævner jeg et lille ordsprog: Forlang intet, men opnå! De behøver heller ikke at fortælle mig noget; rems ikke Deres lidelser op for mig. Jeg kan udveksle det, så den ene ved om den anden, hvilken sygdom han har.

Fremtiden vil også lære, at den største del af alle mennesker vil blive deres egen læge. Og hvorfor er det muligt? Mennesket bliver blot omstillet, det vil sige, at han igen kan modtage; tage imod, som en radio. Senderen sender, og modtageapparatet modtager, og når apparatet ikke er i orden, kan De ikke modtage, og når antennen ikke er i orden – når De overhovedet ingen har – så må der være et stærkere apparat. Men i dag har De fået en antenne; det er den lille kugle. De vil også allerede have mærket, at der foregår noget mærkeligt gennem den. Men alligevel: jeg kan være her, (men) jeg behøver det ikke; det er lige meget. For når modtagestationen er i or-

den, kan De modtage hjemme lige så godt som her, og er igen rigtigt indstillet. Lad ikke denne forbindelse rive fra Dem! Den helbredende bølge går lige så godt gennem æteren, gennem vægge, gennem bjerg og jord, som radiobølgerne. De sidste er kunstige, og de andre er naturlige. Derfor er det muligt, at De også hjemme, eller lige meget hvor De befinder Dem, når De tager Dem tid til det, også kan modtage den helbredende bølge. Ligesom det i dag er med hver radio, som De tager i hånden eller under armen, og straks hører De, hvad der sker i verden. Det er ikke usædvanligt, og slet ikke her! Der er meget, der ikke kan forklares, men intet, som ikke kan ske! For 30 år siden med radioen, da havde De leet mig ud. I dag er det selvfølgelig, også her.

Jeg vil føre mennesket tilbage på den guddommelige vej igen. Broen til denne vej har jeg bygget. Denne vej kan De alle gå. Når De går denne vej, så har De alt! Derfor mit virke her på denne jord. Jeg vil omforme menneskene. Mange er virkelig blevet sataniske. Mennesker, der er djævelske, som har en lille eller større djævel i livet, den vil jeg trække ud af dem, for jeg fører kampen mod den skinbarlige Satan. Jeg kan mestre det; det gør mig ikke noget! Og De skal alle blive ført tilbage til den sande, guddommelige tro igen. De skal igen gå den sande, guddommelige vej, så De får forbindelsen igen og beholder den. Føl Dem endelig ikke fornærmet. Enhver tager den frakke på, der passer ham. Men kendsgerningen er: Uden at De har kunnet gøre for det, er De virkelig kommet til dette onde; det kan De ikke lyve Dem fra.

Mennesket siger her på denne jord: "Vogt jer for dem, som Gud har mærket." Han peger med fingeren på den ene eller den anden syge med ordene: "Det er en straf fra Gud!" Herefter må alle syge være mærkede. Det passer ikke! Jeg siger til disse: "Fy for pokker!" De mærkede er de sataniske mennesker, som ikke lader noget være uforsøgt for at forføre de endnu gode, troende mennesker, og trække dem bort fra den sande, guddommelige vej. Også her finder der kun to sider; en venstre og en højre, lang og kort, tyk og tynd, lige og krum osv. Sundhed og sygdom, som liv og død. Ligesom her plus og minus, ellers havde De intet lys.

Nu spørger jeg Dem, og beder Dem om ganske kort at besvare mine spørgsmål. Rems nu ikke Deres lidelser op for mig. [...] Jeg beder Dem af hele mit hjerte, lyt ind i Dem selv! Tænk ikke derved på Deres lidelse, men følg efter, hvad der foregår i Deres krop. Ikke så stivnet, ikke så forkrampet. Den, der ikke vil høre, må føle; det kan for min skyld være til bevidstløshed. Mange gange er omstillingen så stærk, at mennesket virkelig besvimer. Det er ikke sket nogen gange, men i hundreder af tilfælde. Også i den grad, at hjertet går i stå. Og så sætter jeg det i bevægelse igen og pumper. Det har kun haft en forkert takt, haft en forstoppelse. Jeg er ikke bange for, at nogen måske af den grund må afslutte sit liv her.

For at vi nu har forstået hinanden helt rigtigt, stiller jeg endnu et spørgsmål: Er det nødvendigt, at man går med radioen til senderen for at høre den? Nej, man bliver hjemme eller lige meget hvor. Man hører sendebølgen, når man stiller ind på senderen; direkte fra senderen, som De har stillet apparatet ind på. Man modtager fra den-

Foredrag af Bruno Gröning, München, 1. september 1950

"Som De i dag har fundet herhen, er allerede mange mennesker kommet til mig ..."

ne sender, og sådan modtager De også denne helbredende bølge hjemme! Mange af Dem ved også allerede, at det svarer til kendsgerningen, og så beder jeg Dem om hjemme at gøre nøjagtig, som De har gjort her. De måtte først vide, hvad der er på færde. De måtte først blive moden, og De måtte først blive oplyst. Derfor har jeg ikke ladet noget være uforsøgt for at give Dem alt med på vejen, så De ved, hvordan De hjemme – i al fremtid, så længe De lever – skal forholde Dem. Slå ind på den nye kurs; gå den sande, guddommelige vej, så vil de løbende modtage det, for at modtage sundheden, og for i det hele taget fortsat at holde Dem sund.

Jeg håber, at De har forstået mig, og ønsker Dem alt godt for Deres fortsatte liv. Lad mig venligst høre fra Dem. Giv mig helst en skriftlig besked om, hvordan det i det hele taget er gået Dem. Men skriv venligst sandheden, og jeg beder Dem skrive, hvilken lidelse De havde tidligere, og hvordan den pludselig er forsvundet; hvordan De føler Dem i det hele taget. Men skriv det ikke straks; det tager nogle bestemte dage; måske seks, syv dage; men vær tro mod sandheden, om jeg må bede, uden sminke! Skriv sådan, som De er vant til at skrive; adresse til hr. Enderlin.

Jeg beder Dem (nu) om ikke straks at styrte ned ad trappen. Bliv endnu siddende en stund, og så forlader De lidt efter lidt dette rum. Tag med Dem, så meget De kan. For netop nu til slut, er det for det meste sådan, at De nu, hvor De rigtig har begrebet det, så også tager imod, og virkeligt bliver rask. Den, som er kommet her med mistro, kan også gå hjem igen med mistro. Men den, som er kommet til mig med tillid, beder jeg om at tage disse få ord til sig, og at modtage det, han behøver for at blive rask.

Kilde:

Bruno Gröning Stiftelsens arkiv